

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond (Niderlandy) w dniu 31 października 2007 r. — Fatma Pehlivan przeciwko Staatssecretaris van Justitie

(Sprawa C-484/07)

(2008/C 8/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fatma Pehlivan

Strona pozwana: Staatssecretaris van Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1a. Czy wykładni art. 7 ust. 1 tiret pierwsze decyzji [Rady Stowarzyszenia nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją] należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten znajduje zastosowanie wówczas, gdy członek rodziny pracownika tureckiego zamieszkiwał faktycznie przez trzy lata w gospodarstwie domowym tego pracownika, a właściwe władze krajowe nie kwestionowały tego prawa pobytu w trakcie tego trzyletniego okresu?
- 1b. Czy art. 7 ust. 1 tiret pierwsze decyzji stowarzyszeniowej nr 1/80 sprzeciwia się temu, by państwo członkowskie mogło postanowić w trakcie tych trzech lat, że jeśli członek rodziny, któremu zezwolono na wjazd na terytorium zawiera związek małżeński, to traci uprawnienia przyznane na mocy tego przepisu, nawet jeśli w dalszym ciągu zamieszkuje z pracownikiem tureckim?
2. Czy art. 7 ust. 1 tiret pierwsze lub jakkolwiek inny przepis lub zasada prawa wspólnotowego sprzeciwia się temu by, po upływie trzyletniego okresu właściwe władze krajowe kwestionowały ze skutkiem retroaktywnym prawo pobytu cudzoziemca, który powołuje się na swój przymiot członka rodziny lub zgodność jego pobytu z prawem podczas tych trzech lat?
- 3a. Czy okoliczność, że cudzoziemiec, umyślnie lub nie, nie podał informacji, które według prawa krajowego są uznane za ważne dla celów prawa pobytu ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytania, a jeśli tak to jakie?
- 3b. Czy okoliczność, że te informacje zostały ujawnione podczas trzyletniego okresu lub tuż po nim również ma znaczenie, biorąc pod uwagę to, że po zapoznaniu się z tymi informacjami właściwe władze krajowe prawdopodobnie

dobnie muszą podjąć (dalsze) dochodzenie zanim wydadzą decyzję, a jeśli tak to jakie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 5 listopada 2007 r. — L'Oréal SA, Lancôme parfums et beauté & Cie SNC, Laboratoire Garnier & Cie przeciwko Bellure NV, Malaika Investments Ltd (występująca pod nazwą „Honey pot cosmetic & Perfumery Sales”), Starion International Ltd

(Sprawa C-487/07)

(2008/C 8/15)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: L'Oréal SA, Lancôme parfums et beauté & Cie SNC, Laboratoire Garnier & Cie.

Strona pozwana: Bellure NV, Malaika Investments Ltd (występująca pod nazwą „Honey pot cosmetic & Perfumery Sales”), Starion International Ltd.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jeśli przedsiębiorca posługuje się w reklamie jego własnych towarów lub usług zarejestrowanym znakiem towarowym konkurenta w celu porównania cech (a w szczególności zapachu) towarów przezeń sprzedawanych z cechami (a w szczególności zapachem) towarów sprzedawanych przez tego konkurenta pod wskazanym wyżej znakiem towarowym w taki sposób, że nie dochodzi do wprowadzenia w błąd, ani też innego osłabienia podstawowej funkcji znaku towarowego, jaką jest wskazywanie na pochodzenie, takie posłużenie się znakiem towarowym objęte jest zakresem normowania art. 5 ust. 1 lit. a) lub b) dyrektywy nr 89/104?
- 2) Czy w sytuacji gdy przedsiębiorca posługuje się w toku swej działalności handlowej (a w szczególności w zestawieniu porównawczym) dobrze znanym zarejestrowanym znakiem towarowym w celu oznaczenia cech własnego produktu (a szczególnie jego zapachu) w taki sposób, że:
 - (a) nie powoduje to jakiegokolwiek prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd; oraz

- (b) pozostaje to bez wpływu na sprzedaż produktów oznaczonych tym powszechnie znanym znakiem towarowym; oraz
- (c) nie stwarza to zagrożenia dla podstawowej funkcji znaku towarowego polegającej na zapewnianiu gwarancji pochodzenia oraz nie naraża to na szwank tego znaku poprzez podważenie reputacji jego wizerunku lub rozmycie jego cech odróżniających w jakikolwiek inny sposób; oraz
- (d) odgrywa to istotną rolę dla promocji produktu oferowanego przez tego sprzedawcę,

takie posłużenie się znakiem towarowym objęte jest zakresem zastosowania art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy nr 89/104?

- 3) Jak w kontekście art. 3a lit. g) dyrektywy dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd (84/450) zmienionej przez dyrektywę dotyczącą reklamy porównawczej (97/55) należy rozumieć sformułowanie „korzystanie w sposób bezprawny”, a w szczególności, jeśli w zestawieniu porównawczym przedsiębiorca porównuje swój produkt z produktem oznaczonym dobrze znanym znakiem towarowym, to czy korzysta on tym samym w sposób bezprawny z reputacji takiego dobrze znanego znaku towarowego?
- 4) Jak w kontekście art. 3a lit. h) wzmiankowanej dyrektywy należy rozumieć sformułowanie „przedstawianie towaru bądź usługi jako imitacji lub repliki”, a w szczególności, czy wyrażenie to obejmuje sytuacje, w których bez powodowania wprowadzenia w błąd lub używania podstępny dany podmiot podaje jedynie prawdziwą informację, że główna cecha jego produktu (zapach) jest podobna do cechy, jaką posiada dobrze znany produkt chroniony znakiem towarowym?
- 5) Czy w sytuacji gdy przedsiębiorca posługuje się oznaczeniem podobnym do cieszącego się reputacją zarejestrowanego znaku towarowego, a oznaczenie to nie jest łudząco podobne do tego znaku towarowego, w związku z czym:
 - (a) podstawowa funkcja zarejestrowanego znaku towarowego polegająca na zapewnieniu gwarancji pochodzenia nie zostaje naruszona ani nie powstaje ryzyko jej naruszenia;
 - (b) nie występuje narażenie na szwank ani rozmycie znaku towarowego lub jego reputacji, ani nie powstaje ryzyko wystąpienia któregośkolwiek z tych skutków;
 - (c) nie ma to wpływu na poziom sprzedaży prowadzonej przez uprawnionego do znaku towarowego; oraz
 - (d) uprawniony do znaku towarowego nie zostaje pozbawiony wpływów uzyskiwanych z tytułu promocji, utrzymania lub umacniania pozycji swego znaku towarowego;
 - (e) lecz przedsiębiorca ten uzyskuje korzyści handlowe wynikające z posługiwania się swym oznaczeniem, ze względu na jego podobieństwo do znaku zarejestrowanego

takie posługiwanie się zarejestrowanym znakiem towarowym stanowi korzystanie „w sposób bezprawny” z jego reputacji w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy o znakach towarowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland), Edynburg (Zjednoczone Królestwo) w dniu 5 listopada 2007 r. — Royal Bank of Scotland plc przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-488/07)

(2008/C 8/16)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Session (Scotland), Edynburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Royal Bank of Scotland plc

Strona pozwana: The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi szóstej dyrektywy VAT 77/388/EWG ⁽¹⁾ wymaga, by część podatku podlegająca odliczeniu przez podatnika na podstawie art. 17 ust. 5 była ustalana w stosunku procentowym w skali rocznej oraz zaokrąglona w górę do pełnej kwoty procentowej, w przypadku gdy:
 - a) tą częścią jest część, która została ustalona dla pewnego obszaru działalności podatnika zgodnie z art. 17 ust. 5 akapit trzeci lit. a) bądź b), lub
 - b) tą częścią jest część, która została ustalona na podstawie wykorzystania całości lub części towarów i usług przez podatnika zgodnie z art. 17 ust. 5 akapit trzeci lit. c), lub
 - c) tą częścią jest część, która została ustalona w odniesieniu do wszystkich towarów i usług wykorzystanych przez podatnika dla wszystkich czynności wymienionych w art. 17 ust. 5 akapit pierwszy, zgodnie z art. 17 ust. 5 akapit trzeci lit. d)?
- 2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi pozwala państwu członkowskim wymagać, by część podatku podlegająca odliczeniu przez podatnika na podstawie art. 17 ust. 5 była zaokrąglana w górę do wartości innej niż kolejna najwyższa liczba całkowita?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 1.